

En ny og fornøielig
Vise

om

den ullykkelige Hattemager,

der i sine unge Dage gjorde saamange Kure
til Damerne, men bestandig fik Kurven, og saa-
ledes maa han nu paa sine gamle Dage glæbe
sig ved alle disse Kurve, der som en tung Byrde
har lagt paa ham og givet ham det Udseende,
som Billedet her viser os.

Eftertrykt forbydes.

Christiania.

Trykt og tilkjøbs hos H. E. Larsen.

1873

V box 12:354

Mel. Hr. Sinclar drog over salten Hav.

Nu vil jeg forsøge saa godt jeg formaar
Mig selv for Plajer at beskrive;
Men jeg gjør blot dette, som vel man forstaar,
For Fritiden blot at fordrive:

I tredie Person jeg beskrive mig vil,
For derved ei „Jeg“ at bemøie;
Men være man maa i Bedømmelsen mild,
Dog haaber jeg Alt vil sig føie.

Hvad hele hans ydre Væsen angaar,
Saa haver man blot at erindre,
At han, end de Fleste i Ungdommens Aar,
Er pen, hverken mer eller mindre.

Dog findes der enkelte Dele, som ei
Bidrager til ham at besmykke,
Og derfor ei har han paa Forblivets Bei
Hos Pigerne gjort nogen Lykke.

Det Første, som falder i Diet, naar man
Beser ham fra Foden til Hagen,
Er vistnok den keitebe Plumphet, som han
Saa tydelig lægger for Dagen.

Thi Alt, hvad som kaldes for Takt og Honor
Fra ham er bethdelig borte,
Saa at i den Retning han ligner en Stør
Med Ruxer behængt og en Skjorte.

Thi ligesom denne, han lang er og smal
Og stiv baade oppe og nede,
Saa man skulde tro, at han manglede total
De allernødvendigste Led.

Han rigtignok engang var temmelig mhg
Og smidig med Ben, og med Hænder,
Han kysfed sig bag, og fordobled sin Ryg
Og hængte i Tær og i Tænder.

Men Storheden la'r vi passere ferbi
For nu at betragte hans Lemmer,
Om disse besværre vi Alle maa si'e
Med Kroppen ei overensstemmer.

Thi ham af Naturen de bleve forært
Herkuliste alt ved hans Fødsel,
Og i denne Retning den altsaa har vært
Godhjertet og gavmild, — ja ødsel.

Hans Lægger og Paar i det Hele ta't smaa
Bæker just ikke Opfigt af Mlange;
Men Fødderne ere fra Hæl og til Taa
Bist henimod tolv Tommer lange,

Naturligvis tykke i Forhold dertil
Og Bredden, — den Grændser ei fjender,
Saa ligne man kan, — det vil si'e hvis man vil
Hans Fødder med to Planke-Ender.

Af sværeste Slags er hans Støvler og Sko,
Og det bli'r bekræftet af Flere,
At dersom han bare var stærk i sin Tro
Paa Havet han kunde spadser.

Men dette forstaar sig, er Altsammen blot
Ustadelig Vittighedspile,
Som vistnok er dannet af latterlig Spot
Men hvoraf man „fravenbt“ maa smile.

Med Hensyn til Hænder og Arme, saa er
De ogsaa antagelig svære;
Men dog ikke større, end de hos Enhver
Af Havgudens Søner bør være.

